

Zafer Yalçınpınar

Dipsiz Göl

dö
süz
atp

UPAS Yayın

-46-

“Dipsiz Göl”
Zafer Yalçınpınar

Mart 2023
upas.evvel.org

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Zafer Yalçınpınar (1979, İstanbul)

1997’de İstek Vakfı Belde Koleji’nden mezun oldu. 2002 senesinde Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü’nde lisans derecesini, 2004 senesinde ise Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsü’nde yüksek lisans derecesini tamamladı. 2004-2013 yılları arasında Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu’nda (TÜBİTAK) endüstri mühendisliği alanında ‘uzman araştırmacı’ olarak görev aldı; birçok ulusal/uluslararası projede eğitim, danışmanlık ve analiz çalışmaları yürüttü. 2016 itibarıyla “Sürdürülebilirlik” ve “Sürdürülebilir Kalkınma” üst-başlıklarına yoğunlaştı.

Efemeratik bir edebiyat, şiir, kültür-sanat ve koleksiyon arşivi olan evvel.org kapsamında gerçekleştirdiği poetika çalışmalarıyla tanınıyor. Yıllardır, kültür-sanat oligarşisine karşı durarak “sıkı şiir” ile “imgelemin özgürleşmesi” kavramlarını savunmak için mücadele ediyor. **Upas Yayın**’ın kurucu üyesidir.

Yayımlanmış Kitapları

Karşı (Öykü, 2000, Lotus Yayınları)
Korkak Düşler (Öykü, 2001, Lotus Yayınları)
Siya (Öykü, 2006, Mevsimsiz Yayınları)
Livar (Şiir, 2007, Lotus Yayınları)
Kelimenin Yüzü (Sözlük, 2007, Çekirdek Sanat Yayınları)
Meydansız (Şiir, 2009, Çekirdek Sanat Yayınları)
Çalmayan (Şiir, 2014, Kendi Yayınları)
Rüzgâr Defteri (Anlatı, 2015, Oyun Yayınevi)
Tarihinsancısı (Şiir, 2017, Pasaj69 Yayın)
Kötü (Şiir, 2018, Upas Yayın)
İlhanberkiğne (Anlatı, 2018, Upas Yayın)
En Uzun Geceden (Şiir, 2020, The Poet House)
Dudağının Kenarındaki Çizgi (Şiir, 2020, The Poet House)
Şegaf (Anlatı, 2020, Upas Yayın)
Usta Defteri (Anlatı, 2021, 6:45 Yayın)
Ölümcül Defter (Anlatı, 2022, Plüton Yayın)

Not: Yalçınpınar’ın ayrıntılı özgeçmişine <http://zaferyalcinpınar.info> adresinden ulaşabilirsiniz.

ölümüne koştuğu âna ithafen...
Uğur Yanıkel'e,

dipsiz göle girdim:

kendimden sonraki gökyüzü
ölülere makyaj yapan adam
ormanın içinde bir açık deniz
gizil ve kuyulaşmış aile evleriniz
çomarlar krallığı çomarlar sarayı
suyun altında
çan sesleri duyulur.

gökyüzünün olmadığını düşün
evrenin altında eziliyorsun
bilinmez ve tekil bir yokluğun
simsiyah denizine düştüğünü

ipliklerle bıçağın ucunda dönüyor dünya yıllarca kendi kendine güneşte örülüyor yalanlar devletler tepesinin üstünden kısmet denizine sarılıyor makaralar ipliklerle kar yorganlarıyla örtülü toprak kasvetli yalnızlıklarla dolu gökyüzü: “bana ağır yüzlü Turgut derler iyilik ateşlerinin söndüğünü ve kara çalıların örüldüğünü gördüm kendimi mezarımın başında bekliyorum.” bir çocuğum buz dolu taş sokakta kimsesiz kaldırımlar yok ben de burada değilim eğer sen yoksan bir kapının yokluğu simsiyah bir başka kapıdır aslında çıkışlara yaklaştığında her şeyin değiştiğini anlarsın: aklımıza çekili bu fotoğraflar kafasız fotoğraflara gömülü halatlar sımsıkı tutunuyor kelimeler yana yana görünmez bir duvarın tepesinde yazarlar ve bir sabahın durgunluğu yapraklanıyor ağaçlarda ustura keskinliğiyle anlıyoruz büyük gecesiz gökyüzünü.

manzaraları görmüyorum

oysa
gökyüzü
hatırlanabilir
bir
şeydi

bu kadar körlük fazla bize
insansız ve çöpsüz bir yer
 düşlüyorum:
martılarla ve çiçeklerle bırakılmış
yaşamın serin bir rüzgârla kutsandığı
akarsuların yepyeni parladığı
her gündeğumunun kıyısında
binbir sırlı aynalar gibi göllere yansıyan
gök yüzünün sonsuz anlatılarıyla
yaprakların güçlü gölgesinde:
toprağın doğumunu düşünüyorum.

taş olsam
yolunu deęiřtir,
rüzgârın ıslığıyla.
o baktığın gökyüzü değil,
çevirme.

yeni dikişler atılıyor
geçmişimizin uzayına.
geleceğin kambur terzisi
saklı fiziği hesaplıyor,
çevirme.

iřinin kolayı yok ve olmayacak
kendini bağırıyor bulacaksın,
sahtelenmiş pis bir güzelliğin
bağlı kırklıca zamanlarında,
çevirme.

seninle bir ilgisi yok hâlâ
gökyüzünün,
bu kızıllaşan evrendir
pencerelerin yüzeyinde.
herkes her şey oldu şimdi;
insan gübreleřtirme,
çevirme.

sustuğın zaman kilitleniyor dünyanın tüm kapıları bir mırıldanmanla çiseliyor yağmur kirpiklerinin hareketiyle uçuşuyor sonbahar yaprakları taşıdığıın bir bakışla sancılanıyor tüm heykeller sen uyurken sönüyor yeni başlayan tüm yangınlar çatinca kaşlarını bulutlar sarılıyor birbirine bizim yalnızlığımız çözüyor tüm şifreleri dünyayı yeniden yaratmak için tenhalaşılıyor tüm şehirler ikimizin gelişine kadeh kaldırıyor tüm berduşlar konuştuğında geçiyor aklımın önünden tüm zamanlar.

alabildiğine sürmeyecektir çünkü çenemizi buldum biriydi o kısmen kardeşin belki yine çoğu geceler bana her tavırları hep gülmek gülerek yetinmeyerek yakışmayandır pansiyonda dakikalık düpedüz bakmaktaydım usulcacık görebildiğimden memnun katılmamış kesinliğe kulak verip sonunda hiçbir şeyin düzülmüştü sonuçta.

KIRMIZI BAHÇENİN DALGALANIŞI

zemheri soğukta zihin açılır
kan yüzden fêkilir,
ok ve yay son noktasındadır:
kendisinden geçip
bıraksa keşke duvar
yıkılmaya kendini...
dehşetsiz bir tedirginliğe
dehşet vereceğim, hepinize:
kırmızı bahçede
isimsiz bir bayrağın
gömülerek. dalgalarıyla

büyüler bile sürüncemeye dönüşüyor
galata'nın efsanevi yokuşlarından.

avrupa görmenin
ışıltilı buğusu
tütsüyor,
süsül kepenklerden,
tuhaf suratların
alçısından
dom!

gökyüzünü ve kuleyi hiçe sayarak...

sokaktaki cam,
sokaktaki cam kırıkları,
sokaktaki cam kırıkları gökyüzünden,
sokaktaki cam kırıkları gökyüzünden bağlanıyor,
sokaktaki cam kırıkları gökyüzünden bağlanıyor yağmurlarla,
sokaktaki cam kırıkları gökyüzünden bağlanıyor yağmurlarla yeryüzüne,
sokaktaki cam kırıkları gökyüzünden bağlanıyor yağmurlarla yeryüzüne gecenin.

acıyı çekiyorum
göz bebeklerime kadar
karın altında,
kelimeler gömülü.

ne yapılabilir
denizin dibinde,
en büyük gemiler
gömülü.

ve bu tırmanış iyi değil.

manolya ölmeye hazırlanıyor,
bitecek her şey bu gece.

havada asılı kalan duman
boyun eğmeyen ağaçlar
yaşamı anlatan ırmak
konuşkan martı
sabaha karşı!

mecburen,
kendi gökyüzümü kuruyorum
dudağının kenarındaki
çizgiyle
en uzun geceden.

Dipsiz gölden çıktım:

uyaniyorum
saat kaç
güneş nerde
ben nerdeyim
seninle
evrende

eski püskü
eğri büğrü
sus pus var:
ay boğuluyor.

karşımda çam
 suskun ve iğneli
arkasındaki tepede
 sivri minare
biraz daha yakında
 otistik palmiye
yukarıda ay
 etrafında ayla
yıldızları ve bulutları çakılı
 çivili gökyüzü
arabaları ile otopark alanları
 çizik yeryüzü
kaldırımli sokakta:
ışıklar boğuluyor.

balkonda oturuyorum
sırtımda soğuk duvar
önümde camsız pencere
solumda solgun çiçekler
sağımda inşaat uçurumları
 ve kiralık bir kapı.

eğri büğrü
eski püskü
sus pus var:
evler boğuluyor.

(Prelüd)

ışıkları kapattım
oh be! dünya varmış
gökyüzünde
nasıl oluşmuş olacağı
üzerine düşünüyorlar
köklerle birlikte
köklerin kıyısında
yıldızlar

(Gövde)

ruhsatlılara sesleniyorum:
bir çıkmaz sokağın bahçesi
arabaların örgüsünün içinde
öğürtü uğultu kekemelik
ve trafik
besliyor

(Köprü)

tüm sinekleri
ve ateş böceklerini
itinayla öldürür
özenle ev ve yuva yıkar
yerine yüklenici ve kümes koyar
belediyelerimiz
kendisine benzetir bizi
dünyanın tüm cildiyecilerine
dünyanın tüm emlakçılarına
ruhsatlılara
sesleniyoruz:

(Koro)

bu dünya ağaçlara çok yüklendi
bu etlerde çeşitli ölümler gerçekleşiyor
bu tarlalarımızı ölümler sürüyor
bu topraklarımızdan ölümler yeşeriyor

(Gövde)

ruhsatlılara sesleniyorum:
yangının kalbindeyim
kafama rakı sürdüm
ve aklıma güvenmiyorum
ve şimdi herkesi anlıyorum artık
anlıyorum herkesin tek tek anlamını

(Solo)

ruhsatlılara sesleniyorum:
bedenimi toprakla yıkayın
yıkayın beni gündüze doğru
ruhumu da

(Epigram)

birden yaşlanan çocuklar korosuyuz biz!

denizin sokakları yok
çıkamazları da.

-iki gökyüzünün
ve bir ufkun arasında-
ve belki de fırtınanın
veya yağmurun sesinde
yok olmak
diğer her şeyden
çok daha güzeldir
ölmek
denizde.

reddiyemizdir, unutulmasın:

biz ölümü palmiyelerle düşünmedik
veya palmiyeli gömleklerle.
bir zeytin ağacının şahitliğinde
ve yıldız yorganlarının altında
bağlarla bağlanıp evlenmiştik.
biz ölümü bir toprak zerresindeki
evrenlerle birlikte düşündük,
suyun suyla kavuştuğu her yerde
binbir fersahlı masallarla:
“ay ışıklı bir gecede
başroldeyiz!”

yukarıdan bakıyorduk müziğe, yukarılardan sana sordum, iyi değildi her şey yaşamda. dalgıçlar gibi seyrettik geçmi-şimizi yukarıdan, yalnızlığın tortusunu anlattım ellerine gözlerine, dudaklarımdan dudağının kenarındaki çizgiye. ve deniz dolu ve sınırsız heyecanlıyız, birbirimizi tanımak için burgaçlı bir adadayız şimdi. açtın odaların kilitlerini ve yüzlerce vapur girdi kalbimize. martılarla selamlaşarak dudağının kenarındaki çizgiden. sensiz ve gölgeli bir şiir yazdım, bir gömüt göknar ağaçlarının çizgilerinden kar altında bıraktım kendimi ölümüne mecburen kendi gökyüzümü kurdum, en uzun geceden. kum taşıyorduk, sırt hamahydık, çöl yapıyorduk güneş tanelerinden, tersine gökyüzüyle, iki kişilik bir çölü zerre zerre bütünlüyorduk hiçlikte. ve zamanla inşa edilirdi gerçek aşk, geleceğin dokuma tezgâhlarında. sonra sıkıldık yeryüzünün darlarında büyük geldi odalara kalbimiz umudun ve endişenin sığınağında tekmeledik ve kapılarca kırdık kendimizi pür rezaletin bin yüzlü cam parçalarından birkaç görkemsiz muska sardık kendimize. sonra, serden geçtim kalktım sana geldim, dudağının kenarındaki çizgiye.

Yılankavi yol... Kış. Zemheri öncesinde, düz bir kış. Kayınlar ve meşeler birlikte. Çıplak, yapraksız. Kuş yuvaları görünüyor. Yüzlerce, binlerce çizgi.

İlhan Berk sormuştu bana: “O çizgi nereden geliyor?”
Cevabımı buldum: “O çizgi ağaçlardan geliyor.”

Yapraklarını dökmüş uzun boylu meşeler ile kayınların gökyüzüne uzanırken oluşturduğu hatlardan, karın üzerindeki kesişimlerden, yani yaşamın özünden geliyor. Sonra, kurumuş bir yaprakta gözlemlenen damarlara benzer; ‘gökmar’ çamlarına, “kökmar” denmesi... Karın eşit ışıltısındaki eşitsiz birleşimler; suyun, toprağın benzersiz hatları, su birikintisinin çeperleri... Hep şunu söylüyorlar: “O çizgi ağaçlardan geliyor”. Yaşamın dokusundan, örgüsünden... Kelimeler dolanıyor birbirlerine; “Kar, kayın ağacı, meşe, kökmar çamları, dipsiz göl, kıyı, bıçkı yanı köyü, karaltı...” Çizgileri, çizgiler... Ağaçlar akıyor gözlerimin görüşünden. Yanımdan meşeler, kayınlar, kökmarlar akıyor boşluğun biçimine göre. Karın veya karaltının güneş ışığında yavaşça erimesi, topraktaki eşsiz damarlardan süzülerek dereye varması, derenin bir gölde düşünce biriktirmesi, gölün yüzeyinde yaşamın gökyüzünü -tabii ya, kendini- yansıtması: Çizgilerinden, dokusundan, dokunun örgüsünden... Kar, beyaz bir toprak, beyaz bir gökyüzü, beyaz bir çimenlik, beyaz bir deniz! Karaltı, siyah bir gündüz... (Hâlbuki gecenin eşitliği vardır!) Karaltı da bütünleniyor kendile, bulutlara benzer, gökyüzü gibi! Kar... Karacam! Beyaz bir toprak, gecenin gökyüzü ve denizin sisi! Ağaçların birbirleriyle karın üzerinde kesişen çizgileri. Burada her yer gökyüzü... Burada her şey ve her zaman gökyüzünü dile getiriyor. Öyleyse... Beni karaltıda bırakın, terk edin! Çizgilerin kucağına, karın, kökmarların dibine doğru, unuttun beni.

acıyı bırakıyorum
gökyüzünün derinliklerine
ağaçların üzerinde,
kelimeler yürüyor.

nasıl olur
dağın tepesinde,
en büyük taşlar
duruyor.

şu geçidin ölçüsü fena değil.

kuşlar doğmaya hazırlanıyor,
yarın sabah başlayacak her şey.

havada asılı duran bulut
yaşama soğuyan toprak
sonsuz ufuk çizgisi
bir ırmağın sonu
akşama doğru!

meburen,
kendi hiçliğimi biriktiriyorum
göz bebeklerindeki
ölümle
en kısa gündüzden.

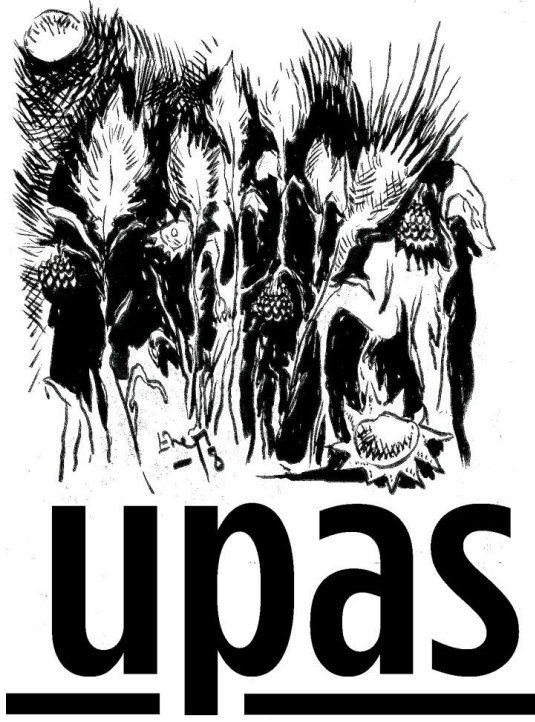
dipsiz göle girdim
gökyüzünden çıktım
bir bulutu kucakladığımda
yalnızdım
kayıkların arasında
karaltıya girdim
adadan çıktım
geçmişe bıraktım
kendimi
kendime kapadım
uykuya daldım
toprağa girdim
dipsiz gölden çıktım

<https://youtu.be/6bhvRt6IA1U>

İçindekiler

Çan Sesleri / 7
Yokluk /8
Yeni Gün Yoktur /9
Yığışım /10
Tenha /11
Çevrim /12
Eski Şiir ile Tüm Her Şey /13
Anlam-az /14
Kırmızı Bahçenin Dalgalanışı /15
(Çizim: Şahin Çetin)
Hezârfen'in Hikâyesi /16
Sokaktaki Cam /17
En Uzun Geceden /18
Yerlem /20
Boğucu Hava /21
Ateş İstidası /22-24
Denizde Ölmek /25
Dudağının Kenarındaki Çizgi /26
Çizgi /27
En Kısa Gündüzden /28
Dipsiz Göl /29
Karanlık /31

upas.evvel.org

İstanbul, 2023